Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (yhdeksäs jaosto)

18 päivänä heinäkuuta 2013*

Maatalous — Tuontitodistusmenettely — Asetus (EY) N:o 1291/2000 — 35 artiklan 4 kohdan c alakohta — Todistusten myöntämistä varten tehtyjen hakemusten jättämisen yhteydessä asetetut vakuudet — Tuontitodistus — Tuontitodistuksen käyttämistä koskevan todisteen jättäminen liian myöhään — Seuraamus — Menetetyn määrän laskeminen — Asetus (EY) N:o 958/2003 — Tariffikiintiöt

Asiassa C-211/12,

jossa on kyse SEUT 267 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyynnöstä, jonka Corte d'appello di Roma (Italia) on esittänyt 26.3.2012 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut unionin tuomioistuimeen 3.5.2012, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa

Martini SpA

vastaan

Ministero delle Attività produttive,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (yhdeksäs jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja J. Malenovský sekä tuomarit U. Lõhmus (esittelevä tuomari) ja A. Prechal,

julkisasiamies: N. Wahl,

kirjaaja: hallintovirkamies A. Impellizzeri,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 21.3.2013 pidetyssä istunnossa esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

— Martini SpA, edustajinaan avvocato F. Capelli ja avvocato M. Valcada,

— Italian hallitus, asiamiehenään G. Palmieri, avustajanaan avvocato dello Stato F. Varrone,

— Kreikan hallitus, asiamiehenään X. A. Basakou,

— Euroopan komissio, asiamiehinään P. Rossi ja B.-R. Killmann,

päätettyään julkisasiamiestä kuultuaan ratkaista asian ilman ratkaisuehdotusta,

* Oikeudenkäyntikieli: italia.

on antanut seuraavan

tuomion

1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee maataloustuotteiden tuonti-, vienti- ja ennakkovahvistustodistusmenettelyn soveltamista koskevista yhteisistä yksityiskohtaisista säännöistä 9.6.2000 annetun komission asetuksen (EY) N:o 1291/2000 (EYVL L 152, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna 20.2.2003 annetulla komission asetuksella (EY) N:o 325/2003 (EUVL L 47, s. 21; jäljempänä asetus N:o 1291/2000), 35 artiklan tulkintaa.

2 Tämä pyyntö on esitetty asiassa, jossa asianosaisina ovat Martini SpA (jäljempänä Martini) ja Ministero delle Attività produttive (jäljempänä Ministero) ja joka koskee tuontitodistuksen käyttämistä koskevan todisteen liian myöhään tapahtuneen esittämisen takia määrättävän seuraamuksen suuruutta.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Asetus N:o 1291/2000

3 Asetus N:o 1291/2000 on kumottu ja korvattu maataloustuotteiden tuonti-, vienti- ja ennakkovahvistustodistusmenettelyn soveltamista koskevista yhteisistä yksityiskohtaisista säännöistä 23.4.2008 annetulla komission asetuksella (EY) N:o 376/2008 (EUVL L 114, s. 3). Kun otetaan huomioon pääasian tosiseikkojen tapahtuma-aika, pääasiaan sovelletaan kuitenkin asetuksessa N:o 1291/2000 vahvistettuja sääntöjä; asetuksen N:o 1291/2000 johdanto-osan 10 ja 12 perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

”(10)
Yhteisön asetuksissa, joilla [maataloustuotteiden tuonti-, vienti- ja ennakkovahvistus]todistukset on otettu käyttöön, säädetään, että todistusten myöntämisen edellytyksenä on sellaisen vakuuden asettaminen, joka takaa sitoutumisen tuontiin tai vientiin niiden voimassaolon aikana. Olisi määriteltävä ajankohta, jolloin tuonti- tai vientisitoumus täyttyy.

– –

(12) Tuontitodistuksia käytetään toisinaan määrällisten tuontirajoitusten hallinnointiin. Tällainen hallinnointi on mahdollista ainoastaan, kun tiedetään suhteellisen lyhyen määräajan kuluessa myönnettyihin todistuksiin perustuva tuonti. Näissä tapauksissa todistusten käyttöä koskevien todisteiden toimittamista ei enää vaadita ainoastaan osana moitteetonta hallintomenettelyä vaan siitä tulee olennainen osa näiden määrällisten tuontirajoitusten hallinnointia. Tämä todiste annetaan esittämällä todistuksen kappale numero 1 ja tarvittaessa esittämällä otteita. Tämä todiste voidaan antaa suhteellisen lyhyen määräajan kuluessa. Tämän vuoksi on syytä säätää sellaisesta määräajasta, jota sovelletaan, kun määrällisten tuontirajoitusten hallinnointiin käytettäviä todistuksia koskevassa yhteisön lainsäädännössä siihen viitataan.”

4 Asetuksen 35 artiklassa annetaan vakuuksien vapauttamista koskevat menettelytapasäännöt sekä määritellään muun muassa vakuuden menettämisen edellytykset ja vahvistetaan menetettävien määrien prosenttiosuudet. Kyseisen artiklan 2 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Jollei 40, 41 ja 49 artiklan säännösten soveltamisesta muuta johdu silloin, kun tuonti- tai vientivelvoitetta ei ole täytetty, vakuus menetetään seuraavien määrien erotusta vastaavan määrän osalta:

a) 95 prosenttia todistuksessa ilmoitetusta määrästä, ja

b) tosiasiallisesti tuotu tai viety määrä.

Jos todistus on eläinkohtainen, edellä mainitun 95 prosentin laskemisesta saatu tulos pyöristetään tarvittaessa välittömästi pienempään pääluvun kokonaismäärään.

Jos kuitenkin tuotu tai viety määrä on vähemmän kuin viisi prosenttia todistuksessa ilmoitetusta määrästä, vakuus menetetään kokonaan.

– –”

5 Saman 35 artiklan 4 kohdan, joka koskee muun muassa todistuksen käyttämistä koskevan todisteen esittämisen viivästymistä, sanamuoto oli seuraava:

”4.

a) Edellä 33 artiklan 1 kohdan a ja b alakohdassa tarkoitettu todiste todistuksen käyttämisestä on toimitettava kahden kuukauden kuluessa todistuksen voimassaoloajan päättymisestä, jollei tämä ole ylivoimaisen esteen vuoksi mahdotonta,

– –

b) niiltä määriltä, joiden osalta tuen ennalta vahvistamisen sisältävää vientitodistusta koskevaa todistetta ei ole toimitettu a alakohdan ensimmäisessä luetelmakohdassa vahvistetussa määräajassa, menetettävää vakuuden määrää alennetaan [eri prosenttimäärillä todisteen toimittamisen viivästymisen mukaisesti, laskettuna todistuksen voimassaoloajan päättymispäivää seuraavien kuukausien mukaan];

c) muulloin kuin b alakohdan tapauksissa niiltä määriltä, joiden osalta a alakohdassa vahvistetussa määräajassa toimittamatta jäänyt todiste toimitetaan kuitenkin viimeistään todistuksen voimassaoloajan päättymispäivää seuraavien 24 kuukauden aikana, menetettävä vakuuden määrä on 15 prosenttia määrästä, joka olisi menetetty lopullisesti tuotteiden jäädessä tuomatta tai viemättä; jos jollekin tietylle tuotteelle on todistuksissa määrätty erisuuruisia vakuuden määriä, menetettävän määrän laskemiseen käytetään alinta tuontiin tai vientiin sovellettavaa vakuuden määrää;

– –”

Asetus (EY) N:o 1162/95

6 Vilja- ja riisialan tuonti- ja vientitodistusten järjestelmän soveltamista koskevista erityisistä yksityiskohtaisista säännöistä 23.5.1995 annetun komission asetuksen (EY) N:o 1162/95 (EYVL L 117, s. 2), sellaisena kuin se on muutettuna 23.12.2002 annetulla komission asetuksella (EY) N:o 2333/2002 (EYVL L 349, s. 24; jäljempänä asetus N:o 1162/95), 10 artiklassa säädetään seuraavaa:

”[Vilja-alan yhteisestä markkinajärjestelystä 30.6.1992 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1766/92 (EYVL L 181, s. 21)] 1 artiklassa säädettyjen tuotteiden todistuksiin liittyvän vakuuden määrä on:

a) 1 euroa tonnia kohti, jos on kyse tuontitodistuksista, joihin asetuksen (ETY) N:o 1766/92 10 artiklan 4 kohdan neljännen luetelmakohdan säännöksiä ei sovelleta – –”

Asetus (EY) N:o 958/2003

7 Neuvoston päätöksen 2003/286/EY soveltamista koskevien yksityiskohtaisten sääntöjen vahvistamisesta eräille Bulgarian tasavallasta peräisin oleville viljatuotteille yhteisön tariffikiintiöinä annettujen myönnytysten osalta sekä asetuksen (EY) N:o 2809/2000 muuttamisesta 3.6.2003 annettu komission asetus (EY) N:o 958/2003 (EUVL L 136, s. 3) on kumottu useiden vilja- ja riisimarkkinoita koskevien asetusten mukauttamisesta Bulgarian ja Romanian Euroopan unioniin liittymisen vuoksi 22.12.2006 annetulla komission asetuksella (EY) N:o 1996/2006 (EUVL L 398, s. 1). Pääasian tosiseikkojen tapahtuma-ajan vuoksi pääasiaan sovelletaan kuitenkin asetuksen N:o 958/2003 sääntöjä.

8 Asetuksen N:o 958/2003 johdanto-osan kuudennessa perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

”Poiketen siitä, mitä – – [asetuksen N:o 1162/95)] – – 10 artiklassa säädetään, kiintiöiden moitteettoman hallinnoinnin varmistamiseksi on tarpeen, että tuontitodistuksiin liittyvä vakuus vahvistetaan melko korkeaksi.”

9 Asetuksen 1 artiklan 2 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Bulgarian tasavallasta peräisin olevan – – maissin – – tulliton tuonti tariffikiintiössä – – edellyttää tämän asetuksen mukaisesti myönnetyn tuontitodistuksen esittämistä.”

10 Asetuksen 1 a artiklassa säädetään seuraavaa:

”Toimija voi jättää vain yhden tuontitodistushakemuksen – – viikon ajanjaksoa kohti. Jos toimija jättää useamman kuin yhden hakemuksen, kaikki toimijan hakemukset hylätään ja hakemuksia jätettäessä asetetut vakuudet pidätetään kyseisen jäsenvaltion hyväksi.”

11 Saman asetuksen 8 artiklassa säädetään, että ”tässä asetuksessa säädettyihin tuontitodistuksiin liittyvä vakuus on 30 euroa tonnilta”.

Pääasia ja ennakkoratkaisukysymykset

12 Italian toimivaltaiset viranomaiset myönsivät 15.9.2003 todistuksen Bulgariasta peräisin olevan 7 000 tonnin maissimäärän tullitonta tuontia varten; todistuksen haltija oli Martini. Kyseinen yhtiö asetti tuontia koskevista velvoitteistaan asetuksen N:o 958/2003 8 artiklan mukaisesti vakuuden, jonka määrä oli 30 euroa tonnilta.

13 Näiden velvoitteiden, joiden täyttämistä ei ole kiistetty, lisäksi Martinin oli esitettävä vakuuden vapauttamista varten todiste todistuksen käyttämisestä viimeistään kahden kuukauden kuluessa todistuksen voimassaoloajan päättymisestä. Ministero totesi 17.2.2004 tekemällään päätöksellä, että vakuudesta menetetään 31 500 euroa, mikä vastaa 15 prosenttia vakuuden määrästä; määrän menettämisen syynä oli, ettei yhtiö ollut noudattanut asetettua määräaikaa.

14 Martini nosti 20.2.3004 päätöksestä kanteen, jossa se riitautti tuonnin osalta tosiasiallisesti asetetun vakuuden määrän käyttämisen menetettävän vakuuden määrän laskemisen perusteena. Se katsoi, että asetuksen N:o 1291/2000 35 artiklan 4 kohdan c alakohdan nojalla tuontitodistuksen käyttämistä koskevan todisteen liian myöhään tapahtuneen esittämisen takia pidätettävää määrää ei ole laskettava tässä asiassa maksetun vakuuden määrän, joka oli 30 euroa tuodulta tuotetonnilta, perusteella, vaan perusteena on oltava 1 euro tonnilta, jota asetuksen N:o 1162/95 10 artiklan mukaan sovelletaan yleisesti kolmansista maista peräisin olevan maissin tuontia koskevissa todistuksissa.

15 Ministero vahvisti 8.3.2004 kyseisen päätöksen. Ministero pyysi kuitenkin Martinin ehdotuksen johdosta Euroopan komission maatalouden pääosastolta lausuntoa asetuksen N:o 1291/2000 35 artiklan 4 kohdan c alakohdan tulkinnasta. Komission 20.4.2004 antamasta vastauksesta seuraa, että tämän säännöksen viimeistä osaa on mahdollista soveltaa ainoastaan siinä tapauksessa, että on olemassa toinen tuontitodistus, jonka mukaan kyseisen saman tuotteen tuontiin voidaan samojen edellytysten mukaisesti tapahtuvassa tuonnissa käyttää erisuuruisia vakuuden määriä. Tämän vastauksen perusteella Ministero vahvisti vakuuden menetetyksi toteamisesta tekemänsä päätöksen sisällön.

16 Martini ilmoitti 21.5.2004 päivätyllä kirjeellä Ministerolle täyttävänsä asetuksen N:o 1291/2000 35 artiklan 4 kohdan c alakohdassa olevan poikkeuksen soveltamiseksi vaadittavat edellytykset, koska se oli myös sellaisen tuontitodistuksen haltija, joka oli annettu samalle ajanjaksolle ja sellaisen samantyyppisen tuotteen tuontia varten, joka oli peräisin toisesta kolmannesta maasta kuin Bulgaria ja jota koskevan vakuuden määrä oli 1 euro tonnilta. Se toisti näin ollen Ministerolle vaatimuksensa, jonka mukaan menetettäväksi todettava määrä oli laskettava kyseisillä markkinoilla sovellettavan vakuuden normaalimäärän perusteella.

17 Ministero katsoi kuitenkin, ettei toinen asiakirja täyttänyt poikkeuksen soveltamisedellytyksiä, sillä sitä ei ollut annettu asetuksen N:o 958/2003 perusteella eikä se koskenut Bulgariasta peräisin olevan maissin tuontia. Ministero vahvisti näin ollen 22.6.2004 vielä kertaalleen päätöksensä.

18 Martini nosti päätöksestä kanteen Tribunale di Romassa, joka hylkäsi sen 14.1.2008 antamallaan tuomiolla; yhtiö valitti tämän jälkeen tuomiosta Corte d'appello di Romaan, joka katsoi, että kyseisiä sääntöjä on mahdollista tulkita monella tavalla.

19 Corte d'appello di Roma on näin ollen päättänyt lykätä asian käsittelyä ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavat ennakkoratkaisukysymykset:

”1) Onko [asetuksen N:o 1291/2000] 35 artiklaa tulkittava siten, että siinä säädetyn seuraamuksen, jonka mukaisesti sellaisilta yhteisön taloudellisilta toimijoilta, jotka ovat saaneet tuonti- tai vientitodistuksen vilja-alan yhteisellä markkinajärjestelyllä säänneltävälle tuotteelle, vaadittava vakuus määrätään kokonaisuudessaan menetetyksi, pääasiallisena tavoitteena on saada toimijat luopumaan sen pääasiallisen velvoitteensa (kuten kyseisessä todistuksessa mainitun viljan tosiasiallinen tuonti tai vienti) noudattamatta jättämisestä, jota niiden on noudatettava sen toimenpiteen osalta, jota varten niille on myönnetty kyseinen todistus ja josta vakuus on asetettu?

2) Onko [asetuksen N:o 1291/2000] 35 artiklan 4 kohdan säännöksiä, joissa säädetään tuontitodistuksen myöntämisen yhteydessä annetun vakuuden vapauttamista koskevista määräajoista ja menettelytavoista, tulkittava siten, että jos toimija jättää noudattamatta toissijaista velvollisuuttaan esittämällä todisteen tuonnin asianmukaisesta toteuttamisesta (ja näin ollen asetetun vakuuden vapauttamispyynnön) liian myöhään, sovellettavan seuraamuksen määrä on määritettävä riippumatta sen erityisen vakuuden määrästä, joka olisi määrättävä kokonaan menetetyksi siinä tapauksessa, että kyseiseen tuontiin liittyvää pääasiallista velvoitetta ei noudateta, ja kyseinen määrä on määritettävä sellaisen vakuuden normaalimäärän perusteella, jota yleensä sovellettiin samantyyppisten tuotteiden tuontiin kyseisen viiteajanjakson aikana?

3) Onko [asetuksen N:o 1291/2000] 35 artiklan 4 kohdan c alakohdan sitä osaa, jossa säädetään, että 'jos jollekin tietylle tuotteelle on todistuksissa määrätty erisuuruisia vakuuden määriä, menetettävän määrän laskemiseen käytetään alinta tuontiin tai vientiin sovellettavaa vakuuden määrää – –', tulkittava siten, että tilanteessa, jossa yhteisön taloudellinen toimija on asianmukaisesti toteuttanut viljan tuonnin muttei ole noudattanut määräaikaa, jossa sen olisi ollut esitettävä todiste tuonnista Euroopan yhteisöön, sille on määrättävä seuraamus, jonka määrä on laskettava sen alhaisimman tuontiin sovellettavan vakuuden määrän perusteella, joka oli voimassa sinä ajanjaksona, jona kyseinen tuote tuotiin, ja että määrä on laskettava tällä tavoin tullia

koskevista erityisedellytyksistä riippumatta (kuten – – Martini väittää), vai onko niin, että se on laskettava näin vain silloin, kun kyse on samoista tullia koskevista erityisedellytyksistä (kuten Italian valtio väittää)?”

Ennakkoratkaisukysymysten tarkastelu

Ensimmäinen kysymys

20 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustelee ensimmäisellä kysymyksellään, onko asetuksen N:o 1291/2000 35 artiklaa tulkittava siten, että tässä säännöksessä tarkoitetun vakuuden tavoitteena on varmistaa, että tuontia koskeva velvoite täytetään.

21 Tästä on todettava, että asetuksen N:o 1291/2000 johdanto-osan kymmenennen perustelukappaleen mukaan sellaisen vakuuden yhtenä tavoitteena on varmistaa, että sitoumus kyseisten tuotteiden maahantuonnista täytetään tuontitodistuksen voimassaolon aikana.

22 Kuten kuitenkin jo kyseisen asetuksen 35 artiklan 4 kohdan itse sanamuodosta käy ilmi, vakuuden tavoitteena on myös varmistaa, että todiste todistuksen käyttämisestä esitetään tietyssä määräajassa. Kuten nimittäin saman asetuksen johdanto-osan 12 perustelukappaleessa vahvistetaan, tuontitodistuksia käytetään toisinaan määrällisten tuontirajoitusten hallinnointiin, mikä edellyttää, että myönnettyihin todistuksiin perustuvasta tuonnista tiedetään suhteellisen lyhyen määräajan kuluessa. Tästä syystä asetuksen N:o 1291/2000 35 artiklassa tarkoitetun vakuuden tavoitteena on myös edesauttaa määrällisten tuontirajoitusten hallinnointia koskevan tavoitteen saavuttamisessa.

23 Näin ollen ensimmäiseen kysymykseen on vastattava, että asetuksen N:o 1291/2000 35 artiklaa on tulkittava siten, että kyseisessä säännöksessä tarkoitetun vakuuden tavoitteena ei ole ainoastaan varmistaa, että tuontia koskeva velvoite täytetään, vaan sen tavoitteena on myös varmistaa, että todiste todistuksen käyttämisestä esitetään tietyssä määräajassa.

Toinen ja kolmas kysymys

24 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustelee toisella ja kolmannella kysymyksellään, jotka on tutkittava yhdessä, onko asetuksen N:o 1291/2000 35 artiklan 4 kohdan c alakohtaa tutkittava siten, että silloin, kun todiste tuonnin asianmukaisesta toteuttamisesta esitetään liian myöhään, niiden tuonnin määrien, joiden osalta todistetta ei ole toimitettu 4 kohdan a alakohdassa vahvistetussa määräajassa, osalta menetettävä vakuuden määrä on laskettava sen vakuuden määrän perusteella, jota tosiasiallisesti sovellettiin silloin, kun tuontitodistuksen tai tuontitodistusten myöntämistä koskeva hakemus tehtiin kyseistä tuontia varten. Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin kysyy myös, vaikuttaako tulkintaan mahdollisesti se, että vakuus oli asetettu sellaisen vakuuden määrän perusteella, joka oli korkeampi kuin tuotua tuotetta vastaavan tuotteen muuhun tuontiin sovellettava vakuuden määrä, koska viimeksi mainittu tuonti oli vapautettu tuontitulleista.

25 Aluksi on tähdennettävä, että asetuksen N:o 1291/2000 35 artiklan 4 kohdan c alakohdan sanamuodossa esitetään selvästi, että tuonnin asianmukaista toteuttamista koskevan todisteen liian myöhään tapahtuneen esittämisen johdosta määrättävä seuraamus on pääsäännön mukaan 15 prosenttia asetetun vakuuden sellaisesta määrästä, joka olisi menetetty lopullisesti siinä tapauksessa, ettei tuotteita olisi tuotu. Tästä seuraa, että kyseisen seuraamuksen laskemisen on periaatteessa perustuttava sen vakuuden määrään, jota tosiasiallisesti sovellettiin silloin, kun tuontitodistuksen myöntämistä koskeva hakemus tehtiin sitä tuontia varten, josta todistetta tuonnin toteuttamisesta ei ole esitetty asetetussa määräajassa.

26 On kuitenkin palautettava mieliin, että asetuksen N:o 1291/2000 35 artiklan 4 kohdan c alakohdan viimeisessä osassa säädetään, että jos jollekin tietylle tuotteelle on todistuksissa määrätty erisuuruisia vakuuden määriä, menetettävän määrän laskemiseen on käytettävä alinta tuontiin tai vientiin sovellettavaa vakuuden määrää.

27 Edellytyksenä on kuitenkin, että kyseisiä todistuksia sovelletaan samanaikaisesti samaan tuotuun määrään. Asetuksen N:o 1291/2000 35 artiklan 4 kohdan c alakohdan viimeisen osan sanamuodon, erityisesti sanojen ”alin tuontiin – – sovellettava vakuuden määrä”, perusteella on nimittäin pois suljettua, että sellainen vakuuden määrä, jota ei konkreettisesti sovelleta kyseiseen tuontiin (eli jota ei käytetä sellaisen todistuksen osalta, joka tosiasiallisesti kattaa tuodut määrät), otettaisiin huomioon laskettaessa tässä säännöksessä säädettyä seuraamusta, ja näin on siitä huolimatta, että sellaista vakuuden määrää voitaisiin pitää ”normaalimääränä” kyseisen tyyppisen tuotteen osalta.

28 Tällaista tulkintaa tukee lisäksi se seikka, johon myös komissio on viitannut, että asetuksen N:o 1291/2000 35 artiklan 4 kohdan c alakohdan viimeisessä osassa tarkoitettu erityissääntö voidaan selittää sillä, että tuodut määrät ovat vaihdettavissa keskenään ja että tietyn todistuksen yhdistäminen johonkin tiettyyn määrään on vaikeaa. Jollei tällaista erityissääntöä kuitenkaan olisi, toimivaltainen viranomainen saattaisi rangaista viivästymisestä soveltamalla korkeinta vakuuden määrää eikä alinta vakuuden määrää niiden tuonnin määrien osalta, joiden todistuksissa on määrätty sovellettaviksi erisuuruisia vakuuden määriä.

29 Tästä seuraa, että edellä mainittua erityissääntöä sovelletaan yksinomaan silloin, jos toimivaltaisen viranomaisen käsitellessä asiaa tuoja vetoaa samanaikaisesti useisiin todistuksiin, joissa on määrätty erisuuruisista vakuuden määristä koko sellaisen toimen osalta, joka koskee samaa alkuperää olevaa samaa tuotetta.

30 Tällaisessa tilanteessa on katsottava, että useita todistuksia, joissa on määrätty erisuuruisista vakuuden määristä, sovelletaan asetuksen N:o 1291/2000 35 artiklan 4 kohdan c alakohdan viimeisessä osassa tarkoitetun tuotteen tuontiin silloin, jos toimivaltaisen viranomaisen käsitellessä asiaa tuoja vetoaa samanaikaisesti useisiin todistuksiin, joissa on määrätty erisuuruisista vakuuden määristä koko sellaisen toimen osalta, joka koskee samaa alkuperää olevaa samaa tuotetta, ja toimivaltainen viranomainen pystyy konkreettisesti soveltamaan näitä eri vakuuden määriä tuotuun määrään.

31 Pääasiasta on todettava, ettei unionin tuomioistuimelle toimitetusta asiakirja-aineistosta käy ilmi, että Martini olisi esittänyt useita todistuksia, joissa on määrätty erisuuruisista vakuuden määristä Bulgariasta peräisin olevan maissin tuontia varten; tämän asian tarkistaminen kuuluu ennakkoratkaisua pyytäneelle tuomioistuimelle. Jos osoittautuu, että näin on, asetuksen N:o 1291/2000 35 artiklan 4 kohdan c alakohdan viimeisessä osassa oleva erityissääntö ei tule sovellettavaksi pääasian olosuhteissa.

32 Vaikka oletettaisiinkin, että erityissääntö on sovellettavissa pääasian olosuhteissa sen johdosta, että ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin toteaa, että Martini on tosiasiassa esittänyt useita todistuksia, joissa on määrätty erisuuruisista vakuuden määristä pääasiassa kyseessä olevaa maissin tuontia varten, on sitä vastoin todettava, että asetuksen N:o 1291/2000 35 artiklan 4 kohdan c alakohdan viimeisessä osassa olevat sanat ”alin tuontiin – – sovellettava vakuuden määrä” koskevat, kun otetaan huomioon näiden sanojen yleinen luonne, myös tilannetta, jossa sellaista tuontia, jossa kannetaan täyttä tullia, koskevan todistuksen myöntämisen yhteydessä sovellettu vakuuden määrä on alhaisempi kuin se määrä, jota sovelletaan asetuksessa N:o 958/2003 luodussa etuusmenettelyssä tapahtuvaa tullitonta tuontia varten annettavan todistuksen myöntämisen yhteydessä.

33 Edellä olevan perusteella toiseen ja kolmanteen kysymykseen on vastattava, että asetuksen N:o 1291/2000 35 artiklan 4 kohdan c alakohtaa on tulkittava siten, että silloin, kun todiste tuonnin asianmukaisesta toteuttamisesta esitetään liian myöhään, niiden tuonnin määrien, joiden osalta todistetta ei ole toimitettu asetuksen N:o 1291/2000 35 artiklan 4 kohdan a alakohdassa vahvistetussa

määräajassa, osalta menetettävä vakuuden määrä on laskettava sen vakuuden määrän perusteella, jota tosiasiallisesti sovellettiin silloin, kun tuontitodistuksen tai tuontitodistusten myöntämistä koskeva hakemus tehtiin kyseistä tuontia varten. Tähän tulkintaan ei vaikuta se seikka, että vakuus oli asetettu sellaisen vakuuden määrän perusteella, joka oli korkeampi kuin tuotua tuotetta vastaavan tuotteen muuhun tuontiin sovellettava vakuuden määrä, koska viimeksi mainittu tuonti oli vapautettu tuontitulleista.

Oikeudenkäyntikulut

34 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely unionin tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä unionin tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (yhdeksäs jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Maataloustuotteiden tuonti-, vienti- ja ennakkovahvistustodistusmenettelyn soveltamista koskevista yhteisistä yksityiskohtaisista säännöistä 9.6.2000 annetun komission asetuksen (EY) N:o 1291/2000, sellaisena kuin se on muutettuna 20.2.2003 annetulla komission asetuksella (EY) N:o 325/2003, 35 artiklaa on tulkittava siten, että kyseisessä säännöksessä tarkoitetun vakuuden tavoitteena ei ole ainoastaan varmistaa, että tuontia koskeva velvoite täytetään, vaan sen tavoitteena on myös varmistaa, että todiste todistuksen käyttämisestä esitetään tietyssä määräajassa.

2) Asetuksen N:o 1291/2000, sellaisena kuin se on muutettuna asetuksella N:o 325/2003, 35 artiklan 4 kohdan c alakohtaa on tulkittava siten, että silloin, kun todiste tuonnin asianmukaisesta toteuttamisesta esitetään liian myöhään, niiden tuonnin määrien, joiden osalta todistetta ei ole toimitettu kyseisen asetuksen 35 artiklan 4 kohdan a alakohdassa vahvistetussa määräajassa, osalta menetettävä vakuuden määrä on laskettava sen vakuuden määrän perusteella, jota tosiasiallisesti sovellettiin silloin, kun tuontitodistuksen tai tuontitodistusten myöntämistä koskeva hakemus tehtiin kyseistä tuontia varten. Tähän tulkintaan ei vaikuta se seikka, että vakuus oli asetettu sellaisen vakuuden määrän perusteella, joka oli korkeampi kuin tuotua tuotetta vastaavan tuotteen muuhun tuontiin sovellettava vakuuden määrä, koska viimeksi mainittu tuonti oli vapautettu tuontitulleista.

Allekirjoitukset